

Szónyi Ferenc vagyok, születtem 1964. 03. 17-én Kalocsán szüleim második gyermekeként. 9 évesen nővérem indíttatására kezdtem táncolni, aki már táncolt a helyi táncsoportban itt Kalocsán.

A tánctanulás rejtelseibe két nagyszerű pedagógus, Pécsiné Ács Sarolta és Tóth Feri bácsi avatott be. Kisgyerek koromban nagyon megtetszett ez a szórakozás, és testvérem segítségével könnyebben beilleszkedtem a gyerekcsoportba, majd ezzel egyidőben szerepet kaptam a felnőtt táncsoportban a „Szép a rozmaring” című koreográfiában, ami számomra az első kitüntetés volt. Ez az idő volt az, amikor megragadt a tánc szeretete, és a színpad varázsa. Szívesen emlékszem vissza ezekre az évekre, mert a gyerek és a felnőtt csoportban is szerepet kaptam. A gyerekcsoporttal sok sikert értünk el. Több alkalommal megnyertük az országos versenyt, amit zánkai nyaralásokkal jutalmaztak. A városban és az iskolában is megbecsülést kaptunk. Gyerekkoromban a mindennapi életemet nagyon meghatározta a tánc tanulása, később a tánc szeretete, ami a későbbi években egy tartást adott.

15 évesen felkerültem a kamaszcsoportba, ahol már komolyabb táncokkal foglalkoztunk. 1979-ben Törökországban volt az első külföldi utunk, ahol egy gyerekfesztiválon vettünk részt és különdíjban részesültünk. Ezekben az években több tájegység táncát tanultuk, de elsősorban kalocsai táncokkal léptünk fel. A táncsoport munkáját egy csodálatos öttagú zenekar kísérte, akik együtt éltek a táncsoporttal. Ettől az időszaktól kezdve az ország több pontján felléptünk, és több külföldi fellépésre is felkérést kaptunk, ahol rengeteg sikerben volt részünk. Csodálatos évek voltak ezek, amiket több külföldi fellépés követett.

1982-ben felkerültem a felnőtt táncsoportba, amely nagy kihívás volt számomra. Rengeteg gyakorlást és munkát igényelt, hogy helyet kapjunk a felnőtt táncosok mellett. Nagyon sok ismert emberrel, koreográfussal kerültem kapcsolatba, akiktől tudást és tapasztalatot szereztem. Megtanították a különböző tájegységek figuráit, nótáit, lépéseit és népi szokásait. Megemlíteném Zsuráfszky Zoltánt, Gyalog Lászlót, Tímár Sándort, Novák Ferencet, Nagy Albertet, Szögi Csabát és Tóth Feri bácsit. Döntő szerepe volt a táncnak abban, hogy a városban megismerjenek.

A felnőtt táncsoportban nagyon megszerettem a legénytáncokat és ezen belül a botostáncot. Szeretem a jókedélyű lakodalmas tánc-koreográfiákat, amelyekben jókat

mulattunk. Véleményem szerint a táncot nem csak táncolni kell, hanem a tánc szeretetét is átadni a közönségnek.

Városunkban 3 évente rendezik meg a Dunamenti Folklór Fesztivált, amelyre a világ több pontjáról érkeznek táncosok, zenekarok, hogy megmutassák népművészetüket és hagyományaikat. Európa szinte összes országában vendégszerepeltünk mi is már. Életre szóló barátságokat kötöttünk és más népek kultúráját megismertük. Kinyílt a világ előttünk. Az évenként megrendezett szüreti mulatságokon kisbíró szerepét töltöttem be. Csodálatos éveket töltöttem ebben a táncos közösségben.

Megnősültem és két év kihagyás után éreztem, hogy hiányzik a tánc az életemből, és a Hagyományőrző Népi Együttesben folytattam tovább, ahol a művészeti vezető Bencze Károlyné örömmel fogadott. Nagyon jó közösséget és barátokat találtam itt.

1996-ban indultam a Fülöp Ferenc szólótáncversenyen. A felkészítésben nagy segítségemre volt Cselik Mária és Vén Ferkó bácsi. A versenyen díjazott lettem. A tánc szeretete végigkísérte az életem.

Két gyermekem, Ádám és Virág jelenleg a Palánta gyermekcsoport tagjai. Imádnak táncolni és bízom benne, hogy a tánc csodálatos világát továbbviszik. Szép éveket töltöttem ebben a táncos közösségben.

2008. augusztus